

РЕШЕНИЕ

№ 20348

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4793** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на "Микро Кредит" АД, с ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния си представител адв. В., срещу Решение № 958/22.02.2024 г., постановено по н. а. х. д. № 15227/2023 г. на СРС, НО, 109 състав, с което е потвърдено НП № 003045/28.07.2023 г., издадено от член на Комисията за защита на потребителите, с което на касатора, на основание чл. 210а, вр. чл. 68в, вр. чл. 68 г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во е наложена имуществена санкция в размер на 20 000, 00 лв. за нарушение на чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. Наведените касационни основания са за нарушение на материалния и процесуалния закон, изтъква се отхвърлено доказателствено искане в хода на въззивното производство, което е попречило на упражняването правото на защита на касатора, неустановяване в пълнота на фактическата обстановка, конкретно-действителност на извършеното нарушение, чрез преглед на договорите и събиране на всички доказателства. Излагат се съображения за неточна/неправилна квалификация на извършеното нарушение, непосочване на мястото и датата на извършване на нарушението. Твърди се неправилно тълкуване на публикуваните текстове от „Често

задавани въпроси“ и Общите условия. Оспорва се размера на санкцията Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени НП, алтернативно да се измени НП чрез намаляване размера на санкцията или да се върне делото за ново разглеждане. Претендират се разноски за две инстанции.

Ответникът по касация – член на Комисия за защита на потребителите А. Д., чрез процесуалния си представител юрк. С., е представил отговор на касационната жалба, с който я оспорва като неоснователна, като излага подробни съображения за това. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 13 касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с контролните правомощия на КЗП, на 28.03.2023 г. длъжностни лица при КЗП са извършили проверка на интернет страницата <https://www.microcredit.bg/>, използван от "Микро Кредит" АД, с ЕИК[ЕИК] за предоставяне на небанкови финансови услуги от разстояние . Проверката е извършена на служебния адрес на проверяващите в [населено място], [улица]. В хода на проверката контролните органи установили, че на сайта в секция „Често задавани въпроси“ е наличен следният текст: "За предсрочно погасяване не се начисляват неустойки, както и разходи за лихви, така и/или услуги за бъдещи периоди. При нас плащате само за периода, за който сте ползвали сумата", а съгласно чл. 23 от Общите условия, публикувани на сайта на дружеството, упражняването на правото на заемополучателя на предсрочно погасяване не го освобождава от задължения за плащане на неустойки, такси и др. санкционни, плащания, предвидени за неизпълнение на поети от него задължения по Договора MICROCREDIT. Отделно, в т.26 от Общите условия е посочено и че при предсрочно погасяване от страна на заемополучателя, на дружеството се дължи обезщетение за пряко свързаните с предсрочното погасяване разходи в размер на посочени проценти, съобразно оставащия период на договора.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН № 003045/10.05.2023 г., в присъствие на представител на дружеството, който е заявил, че ще подаде възражения, но такива не са постъпили впоследствие. Въз основа на направените в АУАН констатации е издадено оспореното НП № 003045/28.07.2023 г., от член на Комисията за защита на потребителите, с което на дружеството касатор, на основание чл. 210а, вр. чл. 68в, вр. чл. 68 г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во е наложена имуществена санкция в размер на 20 000, 00 лв. за нарушение на чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение, с което е потвърдил НП №003045/28.07.2023 г., издадено от член на Комисията за защита на потребителите, с което на касатора, на основание чл. 210а, вр. чл. 68в, вр. чл. 68 г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во е наложена имуществена санкция в размер на 20 000, 00 лв. за нарушение на чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо

на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение правилно.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд не е нарушил процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, обсъдил е доводите на страните. В мотивите към решението е направено изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите се от тях правни изводи, възприети и от настоящия съдебен състав, като съобразени с приложимите материалноправни разпоредби. В тази връзка, не са налице основания за отмяна на решението и връщането му за ново разглеждане с указания за събиране на доказателства. Следва да бъде отбелязано, че е ирелевантно обстоятелството дали и кога касаторът е изисквал заплащането на неустойки, лихви, такси и т.н. при предсрочно погасяване на кредити. Нарушението е извършено с факта на фигурираща в сайта на дружеството невярна информация, посочена в секция „Често задавани въпроси“, което е подвеждащо обстоятелство, водещо до заблуда потребителите. Ето защо, касационната инстанция, в настоящия ѝ състав, намира за неоснователно оплакването на касатора за допуснатото съществено процесуално нарушение от съда във връзка със събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност от страна на районния съд.

Оспореното решение е издадено при правилно приложение на материалния закон по следните съображения:

На основание § 13, т. 23 ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. Съгласно чл. 68в във връзка с чл. 68 г, ал. 4 ЗЗП се забраняват нелоялните търговски практики, дефинирани като заблуждаващи и агресивни търговски практики в чл. 68д-68к от същия закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2 и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. В съответствие с § 13, т. 31 ДР на ЗЗП "търговско решение" е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това дали потребителят решава да предприеме

действие, или не.

В тази връзка е константна и съдебната практика на ВАС, че преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата /решение № 15363/11.12.2018 г. по адм. д. № 11267/2017 г., ВАС, VII отд., решение № 9627/15.07.2020 г. по адм. д. № 7983/2019 г., ВАС, VII отд. и др. / Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика /решение № 12167/07.12.2023 г. по адм. д. № 3102/2023 г., ВАС, VII отд. /

От събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай е налице нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП. Това е така, защото при извършената проверка на съдържанието на интернет сайта , използван от касатора за предоставяне на потребителски кредити от разстояние на физически лица, е установено отправено предложение до неопределен кръг потребители за сключване на договор за потребителски кредит, като е посочено в секция „Често задавани въпроси“ е наличен следният текст: "За предсрочно погасяване не се начисляват неустойки, както и разходи за лихви, така и/или услуги за бъдещи периоди. При нас плащате само за периода, за който сте ползвали сумата". Така отправеното търговско съобщение е от естество да мотивира средния потребител да вземе търговско решение с оглед предлаганите от дружеството условия. Това обаче не отговаря на истината, тъй като в действителност в Общите условия на договора за кредит е посочено, че неустойки за предсрочно погасяване се заплащат.

По изложените съображения правилен е изводът на СРС за наличие на невярна информация в отправеното съобщение, тъй като потребителите имат възможност да изберат този пред други кредитори именно поради обявеното преимущество, свързано с незаплащане на неустойка. Ето защо, предоставената по такъв начин информация относно естеството на процесната услуга има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използване на търговската практика. Посочената подвеждаща информация е в състояние да заблуди потребителите, когато съпоставят различните пазарни предложения и правят своя икономически обосновен избор дали да сключат договора с оглед изтъкнатите преимущества на предлаганата услуга. Изложеното обосновава извод, че потребителите биха могли да бъдат мотивирани към икономическо поведение, което не биха имали при други обстоятелства. Съставът на заблуждаващата нелоялна търговска практика не включва в себе си задължително осъществено заблуждение у средния потребител, а е достатъчно да съществува възможност такова заблуждение да бъде създадено, което обстоятелство в случая безспорно е налице /решение № 1043/04.02.2022 г. по адм. д. № 6798/2021 г., ВАС, VII отд. /

По изложените съображения касаторът безспорно е осъществило състава на административно нарушение, за което законосъобразно е ангажирана

административнонаказателната му отговорност на основание чл. 210а ЗЗП.

Не се споделят доводите, че в НП липсва ясно посочване на нарушената норма, противоречие между диспозитив и описание на нарушението, липса на време и място на извършване на нарушението. Ясно е посочено, че датата на извършване на нарушението е 28.03.2023г., която е и дата на установяването му чрез извършената проверка, /няма пречка за това/, мястото е [населено място]. Нарушената норма е чл. 68д ал.1 от ЗЗП, което също ясно е посочено и не са налице основания да се счита, че не е конкретизирано нарушението, в което е обвинен извършителя, а посочените основания за санкционирането му не противоречат на изложените обстоятелства. Липсват противоречия, които да е от такъв характер, че да попречат на нарушителя да осъществи защитата си.

Правилен е и изводът на СРС, че не е налице маловажен случай по чл. 28 ЗАНН. Липсват данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от подобно естество.

Размерът на санкцията, определен от административнонаказващия орган, е в съответствие с чл. 27 ЗАНН, като наказанието е определено в размер под средния такъв, а именно 20 000, 00 лв., за което органът е изложил мотиви. Взета е предвид сложната социално-икономическа обстановка в страната, предопределяща изключително големия брой на потребители, които биха прибегнали до услугата "кредит", поради което така наложеното наказание е в състояние да постигне целите по чл. 12 ЗАНН.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон, като го е приложил правилно.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Поради това, то следва да бъде оставено в сила.

По разноските:

С оглед изхода на делото, на касатора не се дължат разноски.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна процесуалния представител, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Като съобрази фактичестката и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника – юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществяваната процесуална дейности, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 80, 00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, 13 касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 958/22.02.2024 г., постановено по н. а. х. д. № 15227/2023 г. на СРС, НО, 109 състав.

ОСЪЖДА "Микро Кредит" АД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата от 80, 00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: